

<http://www.luju.ro/motivarea-celor-1000-euro-pentru-haineala-iata-cum-au-aparat-judecatorii-maria-oancea-si-liviu-faget-prestigiul-profesional-al-ex-sefei-csm-oana-haineala-in-procesul-cu-lumeajustitiei-din-28-articole-judecatorii-cab-s-au-legat-aiurea-de-o-fraza-facandu-se>

**MOTIVAREA CELOR 1000 EURO
PENTRU HAINEALA – Iata cum au
aparat judecatorii Maria Oancea si
Liviu Faget „prestigiul profesional” al
ex-sefei CSM Oana Haineala in
procesul cu Lumeajustitiei. Din 28
articole, judecatorii CAB s-au legat
aiurea de o fraza, facandu-se ca nu
vad ce e scris in articol, ca sa
acrediteze ca Haineala nu are nicio
treaba cu eroarea judiciara pentru care
un tanar a stat 13 luni arestat (Decizia)**

Scris de L.J. | Data: 08.11.2015 12:23

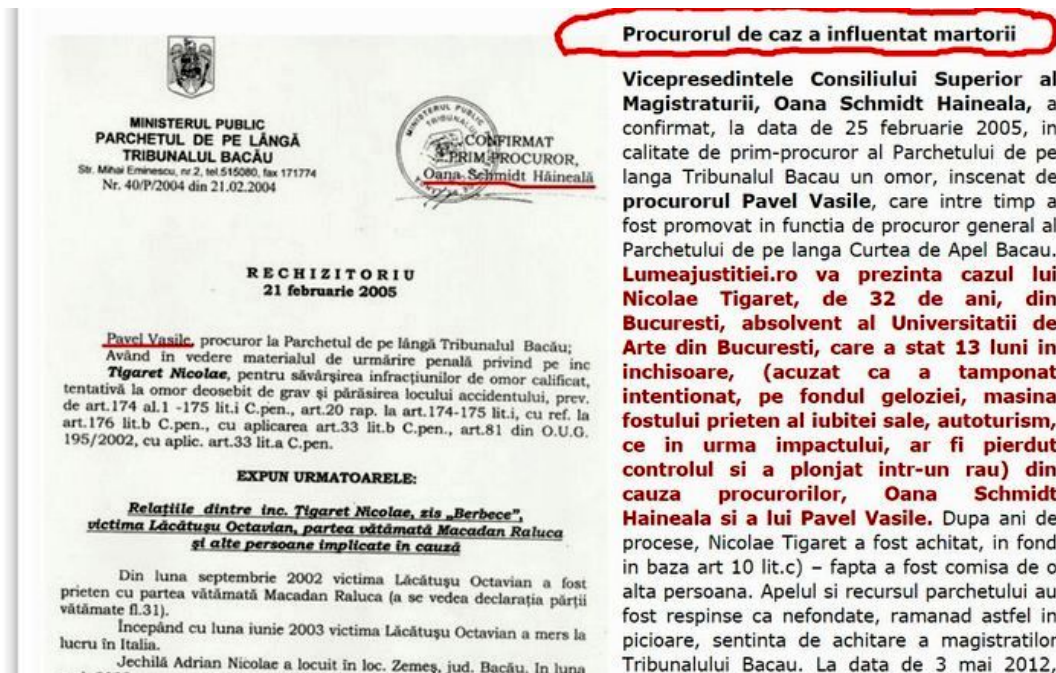
În sfârșit, după o întârziere de 5 luni, **judcătorii Maria Dalina Oancea și Liviu Eugen Faget, de la Secția a IV-a Civilă a Curții de Apel București** au binevoit să motiveze decizia prin care i-au acordat fostei șefă a CSM Oana Andrea Schmidt Haineala suma de 1000 euro pentru „**afirmațiile privind cazul Nicolae Tigaret care au adus atingere demnității, onoarei și prestigiului profesional al reclamantei**”. Cei doi judecători ai CAB s-au egat de o frază dintr-un singur articol din cele 28 pentru care reclamanta Haineala a chemat în judecată Lumeajustitiei.ro în anul 2013, cerând fabuloasa sumă de 60.000 euro daune morale.

La ora când scriem aceste rânduri pregătim o plângere penală pentru abuz în serviciu și fals intelectual, dar și o acțiune la CEDO de la Strasbourg unde vom ataca decizia judecătorilor Oancea și Faget, despre care noi considerăm că nu au făcut altceva decât să-i dea reclamantei o satisfacție injustă, prin imputarea unor fapte neadevărate și ignorarea realității că la 21 februarie 2005, pe când era șefa Parchetului Tribunalului Bacău, Oana Haineala a confirmat Rechiuzitorul procurorului Pavel Vasile prin care un tânăr student, nevinovat, a fost trimis abuziv în judecată, executând 13 luni de arest pentru un omor pe care nu l-a comis. Nevinovatul Nicolae Tigaret a fost achitat definitiv în temeiul art. 10, litera c) din vechiul cod de procedură penală – faptă nu a fost săvârșită de el. Suntem ferm convinși că nu se pot acorda daune morale unui procuror care a făcut o trimitere nejustificată în judecată, pentru care un nevinovat a stat 13 luni în arest.

Vă vine să credeți că pentru a-i da 1000 euro lui Haineala, din 28 de articole despre activitatea profesională a Oanei Haineala, judecătorii Oancea și Faget au reținut că temei al răspunderii civile o frază dintr-un singur articol, care nu conținea nicio afirmație determinată la adresa lui Haineala, pe care au interpretat-o cum au vrut ei?

Iată ce au reținut în sarcina noastră cei doi judecători: „...**Practic, se afirmă că eroarea judiciară constă în acuzarea unui nevinovat pentru omor este rezultatul abuzurilor procurorului de caz și ale reclamantei prim-procuror, abuzuri constând în presiunile celor doi procurori asupra martorilor, afirmându-se și că acest aspect a fost reținut de instanța în hotărârea judecătorească, prin expresiile 'Aflați abuzurile acuzării, reținute de judecători în acest caz!' și 'judecătorii au reținut presiunile procurorilor asupra martorilor. Acuzatia este falsă, neputându-se vorbi de bună-credință în prezentarea informațiilor...'**”

Precizăm că în [articolul din 29 iulie 2012](#) de care s-au legat cei doi judecători nu se afirmă nicaieri că Haineala a făcut personal presiuni asupra unui martor, aceasta fiind o interpretare forțată a celor doi judecători, care nu au vrut să vadă că în articol se spunea clar cine a făcut presiunile. **Foarte grav, atenție:** în articolul incriminat din 29 iulie 2018 de judecătorii Oancea și Faget se afirmă în clar, în text și în intertitlu: „**Procurorul de caz a influențat martorii**” - **(vezi facsimil 1)**. Iar articolului din iulie 2012 îi sunt atașate toate actele esențiale ale dosarului, reiesind limpede că nu Haineala a făcut presiuni asupra martorilor, ci subalternii ei în frunte cu procurorul de caz Vasile Pavel. E limpede deci ce judecată a avut loc...

Procurorul de caz a influențat martorii

Vicepresedintele Consiliului Superior al Magistraturii, Oana Schmidt Hăineala, a confirmat, la data de 25 februarie 2005, în calitate de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul Bacău un omor, înscenat de procurorul Pavel Vasile, care între timp a fost promovat în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău. **Lumeajustitiei.ro va prezintă cazul lui Nicolae Tigaret, de 32 de ani, din București, absolvent al Universității de Arte din București, care a stat 13 luni în închisoare, (acuzat ca a tamponat intenționat, pe fondul geloziei, mașina fostului prieten al iubitei sale, autoturism, ce în urma impactului, ar fi pierdut controlul și a plonjat într-un rau) din cauza procurorilor, Oana Schmidt Hăineala și a lui Pavel Vasile.** După ani de procese, Nicolae Tigaret a fost achitat, în fond în baza art 10 lit.c) – fapta a fost comisă de o altă persoană. Apelul și recursul parchetului au fost respinse ca nefondate, rămânând astfel în picioare, sentința de achitare a magistratilor Tribunalului Bacău. La data de 3 mai 2012,

Judecatorii Oancea și Faget au omis în mod intenționat să pomenească de acuzațiile de FALS din decizia de achitare, făcute la adresa susținerilor din Rechizitoriul „verificat” de Hăineala

Mai mult, deși judecatorii Oancea și Faget au pretins ca: „...**sentința penală face referire la martorul care, în fața instanței, nu și-a menținut declarațiile date în urmărirea penală, oferind o perspectivă diferită asupra cauzei, însă prezentat în articolele de presă în mod deformat, prin referirea la presiunea exercitată de procurori (deci inclusiv de reclamanta)**” - deductie care aparține exclusiv celor doi judecatori, întrucât Lumeajustitiei.ro nu a făcut vreo afirmație determinată la adresa lui Hăineala legată de acele presiuni – s-a omis să se constate că în hotărârea judecătorească prin care Nicolae Tigaret a fost achitat definitiv sunt reținute o serie de falsuri din Rechizitoriul semnat de Oana Hăineala. Dacă Hăineala ar fi verificat cum trebuie Rechizitoriul, tânărul nevinovat credem că ar fi fost scutit de cel puțin 7 luni de arest din cele 13 executate, dar și de anii de judecată care l-au distrus fizic și psihic, familial și profesional.

Iată abuzurile acuzații reținute hotărârea de achitare a lui Tigaret, omise voit de judecatorii Oancea și Faget

Va prezintăm în continuare acuzațiile de FALS la adresa procurorilor de caz, făcute de judecatorii care l-au achitat pe Nicolae Tigaret, acuzații omise cu intenție judecatorii Oancea și Faget care i-au acordat daune de 1000 euro lui Hăineala (**vezi facsimil 2**): „**Decizia nr. 158/16.12.2008 a Curții de Apel Bacău – Dosar 29/110/2005 (...)** **Sustinerea din Rechizitoriul în sensul că expertiza atestă impactul dintre cele două autoturisme pentru că pe autoturismul BMW s-au găsit urme de frecare ESTE FALSA, având în vedere că respectivele urme au fost găsite pe bara din spate și nu pe cea din fața stânga a BMW-ului cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi lovit Dacia condusă de victima. În ceea ce privește cea de-a doua expertiză afectuată în faza de urmărirea penală, Curtea constată că în mod corect a fost înlăturată deoarece a fost efectuată de un specialist – ing. Constantin Neagu și nu de un expert autorizat (...)** din examinarea listei experților autorizați de Ministerul Justiției rezultă că ing. Constantin Neagu nu figurează pe lista experților criminalisti...”

● Afirmația din rechizitoriu cum că această expertiză atestă impactul dintre cele două autoturisme pentru că pe autoturismul BMW s-au găsit urme de frecare este falsă, având în vedere că respectivele urme au fost găsite pe bara din spate și nu pe cea din fața stânga a BMW-ului cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi lovit Dacia condusă de victimă.

Cea de-a doua expertiză efectuată în faza de urmărire penală – și singura care îl incriminează pe inculpat – a fost efectuată de un specialist – inginer Constantin Neagu și nu de un expert autorizat. Potrivit art.119 Cod procedură penală, dacă există experți medico-legali sau experți oficiali în specialitatea respectivă, nu poate fi numit expert o altă persoană, decât dacă împrejurări deosebite ar cere aceasta. Potrivit art.13 din Ordonanța de Guvern 2/2000: „În lipsa experților tehnici judiciari din specialitatea cerută, expertizele tehnice judiciare pot fi efectuate și de alți specialiști care nu au calitatea de expert tehnic judiciar, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. a) - f)”.

Persoana desemnată să efectueze expertiza nu figurează pe lista experților autorizați de Ministerul Justiției, publicată în Monitorul Oficial al României la data de 14 mai 2003 – fl. 106 dosar instanță, ci este specialist tehnic în specialitatea auto.

Ca lumea să înțeleagă, precizăm că nemulțumit de rezultatele primei expertize, care îl excludea pe Nicolae Tigaret ca autor al omorului, procurorul de caz Pavel Vasile a comandat o nouă expertiză prin Ordonanța din 21.07.2004. În Rechizitoriul confirmat de Haineala s-a pretins că ing. Neagu Constantin (care a scos un raport total opus de primul) ar fi fost expert tehnic auto, pentru că la verificarea aparării să se constate că acesta era doar specialist. Culmea, deși apararea lui Tigaret a cerut o nouă expertiză, procurorul de caz nu a admis cererea, alegând varianta care îi convenea, adică cea a celui care nu era expert autorizat. Dacă Haineala ar fi verificat Rechizitoriul cum se cuvenea ar fi putut constata că cea de-a doua expertiză nu stătea în picioare și, avem toate motivele să credem că ar fi putut să îl scutească pe Nicolae Tigaret de 7 luni de arest și de o trimitere nejustificată în judecată.

Mai mult, nu înțelegem cum s-a putut reține afectarea „prestigiului profesional” al unui prim-procuror care a verificat un rechizitoriu (în 2005 legea obligă procurorul șef să verifice în totalitate actele de la dosar – după cum însăși Haineala a recunoscut la proces), în condițiile în care persoana trimisă aiurea în judecată a fost achitată definitiv pentru omor, pe temeiul că nu ea a comis fapta. Precizăm încă odată că ne vom adresa CEDO de la Strasbourg pentru încălcarea gravă a libertății de exprimare, lezarea intereselor și imaginii noastre, dar și Parchetului cu plângere penală pentru abuz în serviciu și fals intelectual.

Prezentăm în continuare pasaje din strania motivare a deciziei judecătorilor Oancea și Faget:

1. Seria de articole ce vizează activitatea reclamantei ca membru CSM și președinte al acestuia într-un anumit interval de timp.

Curtea reține că prin aplicarea conjugată a criteriilor desprinse din jurisprudența CEDO – relația dintre dreptul la libertatea de exprimare prevăzut de art. 10 și dreptul la imagine, buna reputație și viața privată protejate de art. 8 din Convenție; calitatea, funcția sau notorietatea persoanei supuse criticii jurnalistice; stilul jurnalist, forma și contextul în care este formulat și transmis mesajul critic; interesul public pentru tema dezbătută de jurnalist; buna-credința a jurnalistului; raportul dintre judecări de valoare și fapte materiale concrete; doza de exagerare și provocare specifică limbajului jurnalist; protejarea surselor jurnalistice –, tribunalul a concluzionat în mod corect că prin seria de articole referitoare la activitatea CSM și alegerea ca președinte a reclamantei nu s-au depășit limitele criticii admisibile.

*Articolele de presă considerate de către apelanta ca fiind ofensatoare au ca temă activitatea CSM și, implicit, a reclamantei, în calitate sa de membru al acestei instituții și, mai ales, de președinte. **Subiectele dezbătute în articolele incriminate sunt de interes public față de importanța CSM ca instituție și a funcției reclamantei ca membru și președinte al acesteia.***

Lipsa de baza factuală, invocată de reclamanta, este contrazisă de probatoriul administrat, ziaristii remarcând coincidențe între anumite întâmplări, tehnica de natură a capta atenția cititorului. Curtea observă că în mod corect nu se impută reclamantei o anumită conduită sau anumite fapte, ci doar, plecând de la situații de fapt concrete (anchetarea judecătorului Dumbrava de către ANI, percheziționarea biroului acestuia, o anchetă demarată de DNA față de judecătorul Toni Neacsu), ziaristii aduc în atenția cititorilor

opinia unor membri CSM creata asupra alegerii reclamantei ca presedinte al acestui for si calitatea de contestatari a celor doi magistrati

Tensiunile create in CSM de alegerea ca presedinte a reclamantei au fost aduse in atentia media prin comunicate de presa ale CSM, ale unor asociatii profesionale, declaratii de presa ale Sectiei de judecatori a CSM, raspunsul adresat de presedintele si vicepresedintele CSM judecatorilor Adrian Toni Neacsu, Horatius Nicolae Dumbrava si Alexandru Serban, inregistrat sub nr. 1/26601/1154/2012, sesizarea Inspectiei Judiciare pentru efectuarea verificarilor cu privire la membrii CSM implicati in transmiterea mesajelor scrise date publicitatii de un fost angajat.

Articolele prin care se sugereaza legatura dintre reclamanta si Traian Basescu sunt urmare a prezentei acestuia la sedinta CSM ce a precedat votul pentru alegerea presedintelui CSM, faptul fiind exagerat in stil publicistic, **fara a se depista in modul de exprimare utilizat de jurnalisti elemente ofensatoare. Comentariile ziaristilor pe baza relatarilor fostului angajat al CSM se incadreaza in limitele libertatii de exprimare**, intrucat cerinta generala ca ziaristii sa se distanteze sistematic si formal de continutul unei citari care ar putea insulta terte persoane, ori le-ar putea provoca sau ar aduce atingere onoarei lor, nu se conciliaza cu rolul mass-media de a informa publicul cu privire la faptele, ideile sau opiniile existente in societate la un moment dat (Thoma vs. Luxemburg; Radio France si altii vs. Franta). In cauza Jersild vs. Danemarca, argumentele CEDO sunt in sensul ca a sanctiona un jurnalist pentru ca, pe calea unui interviu, a ajutat la difuzarea unor declaratii ce apartin unui tert afecteaza grav contributia presei la discutarea problemelor de interes general si nu poate fi acceptata decat in situatii in care exista ratiuni extrem de serioase pentru sanctionarea jurnalistului.

Exista, asadar, o baza factuala credibila pentru articolele scrise de parati, neputandu-se reprosa ziaristilor ca au adus in atentia publicului niste evenimente de interes pentru segmentul de cititori caruia i se adreseaza publicatia, pe care le-au prezentat in conexiune cu alte intamplari, ce au adus-o in centrul atentiei pe reclamanta

Chiar daca, prin modul de expunere a anumitor fapte, se amplifica importanta sau se acorda o semnificatie acestora, nu poate fi retinuta prezentarea intr-o maniera care excede libertatii de exprimare jurnalistica, ci tocmai exagerarea specifica stilului jurnalistic caracteristic timpului, fiind evident ca, in era informatiei de orice tip, limbajul publicistic este in continua cautare de inedit, de aspecte incitante, forta mesajului mediatic avand ca finalitate captivarea, prin orice mijloace, a potentialului client care, citind publicatia, o mentine pe piata de profil. Pe langa continutul propriu-zis al informatiei, si modul de prezentare a acesteia constituie o caracteristica a jurnalismului, de aceea redactarea articolelor prin sugerarea unei conexiuni intre anumite evenimente, intrebari retorice, exarcebarea unor intamplari, are scopul de a atrage atentia si de a determina publicul sa le citeasca. **Nu se poate imputa, deci, intimatilor ca nu au folosit informatiile detinute in legatura cu anumite fapte, prin publicarea unor articole prin care stirea sa ajunga la cititor in mod sec, printr-un limbaj rigid si anost. Dincolo de substanta ideilor si informatiilor exprimate, articolul 10 protejeaza modul de exprimare (Jersild vs. Danemarca)**

Totodata, libertatea de exprimare este aplicabila si 'informatiilor' ori 'ideilor' care ofenseaza, socheaza sau deranjeaza, iar pentru a constitui o incalcare a art. 8 din Conventie, care protejeaza dreptul la reputatie, un atac impotriva reputatiei unei persoane trebuie sa atinga un anumit nivel de gravitate si sa cauzeze un prejudiciu victimei prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vietii private (A. vs. Norvegia).

Apelanta-reclamanta pretinde ca se creeaza o falsa corelatie intre o serie de fapte reale si pretinse actiuni ilicite ale acesteia, care sunt de natura a afecta iremediabil imaginea acesteia. Insa, in conditiile in care afirmatiile din articole nu reprezinta imputatii precise, exprimate in afara oricarui dubiu, **tinandu-se seama si de calitatea de magistrat si membru CSM a reclamantei, limitele criticii sunt mai largi**. (...) Presa reprezinta intr-adevar unul dintre mijloacele de care dispun responsabilii politici si opinia publica pentru a se asigura ca judecatorii se achita de inaltele lor responsabilitati conform scopului constitutiv al misiunii care le este incredintata (Prager si Oberschlick vs. Austria). Tema centrala supusa dezbaterei – alegerea presedintelui CSM – in jurul careia au gravitat si alte subiecte, precum si calitatea de persoana publica a reclamantei, sunt elemente de natura a conduce la interpretarea mai larga a libertatii de exprimare (Bugar vs. Romania, Tanasoaca vs. Romania).

Circumstantele cauzei trebuie abordate global, fiind necesar ca instantele nationale sa acorde atentie contextului in care au fost publicate articolele (cauzele Niculescu-Dellakeza, Ileana Constantinescu vs. Romania). Or, in cauza, contextul este cel al alegerii presedintelui CSM, a carui importanta nu poate fi ignorata, astfel ca nu se poate invinui presa ca a adus in atentia publica o serie de fapte petrecute in perioada evenimentului mentionat.

Problema stabilirii limitelor criticii admisibile, în special în domeniul mass-media, este una dificilă, cu atât mai mult cu cât se diversifică, invariabil, formele de exprimare la nivelul societății.

In ceea ce privește presa, orice restricție impusă acesteia trebuie raportată la interesul pe care îl are o societate democratică de a menține un grad cât mai ridicat de libertate 'cainelui de pază al democrației'.

Concluzia ce se impune este că în mod temeinic și legal tribunalul a constatat că nu se depășesc limitele libertății de exprimare în seria de articole având ca temă activitatea reclamantei în calitate de membru CSM.

II. Cu privire la critica reclamantei ce vizează cuantumul despăgubirilor acordate pentru afirmațiile din articolele ce prezintă situația lui Nicolae Tigăreț, considerate disproportionale în raport de gravitatea prejudiciului, se rețin următoarele: (...)

Curtea observă că problema 'cazului Nicolae Tigăreț' se regăsește în patru articole publicate în cotidianul Lumea Justiției, parte scrise de parții persoane fizice, parte publicate ca aparținând redacției sau altui jurnalist, însă editate cu acordul părților, deci asumate de aceștia, prin urmare, cazând în responsabilitatea lor civilă.

Se reține că, în general, sunt fondate criticile apelanților referitoare la împrejurarea că prima instanță a greșit atunci când a apreciat că parții au exprimat în cadrul acestor articole judecări de valoare într-o manieră excesivă, inutil prejudiciabilă și care exced bunei-credințe când determină transferul opiniei publice într-un registru emoțional, atunci când se utilizează termeni precum 'are pe conștiința distrugerea vieții unui student la arte', 'a făcut 13 luni de închisoare nevinovat, din cauza procurorilor Vasile Pavel și Oana Haineala', 'iată ce drame umane produc magistratii care nu știu carte ori care sunt rau intenționați' sau 'în pofida acestei erori judiciare, Oana Haineala a promovat ametitor în funcție, lucrând ani în sir detașată prin instituții guvernamentale, pentru că recent să ajungă din vicepreședinte al CSM, primul procuror președinte al CSM. Cum poate conduce un asemenea om Justiția română, la cel mai înalt nivel? Cum poate o asemenea persoană care a distrus destinul unui tânăr nevinovat să se cramponeze de cea mai înaltă funcție din CSM, știind că dezastru a lăsat în urmă, va lăsa pe dumneavoastră să judecați. Din ea (acțiunea publicată) veți înțelege pe deplin ce nenorociri comit anumii magistrați când se joacă cu destinele oamenilor!'.

Spre deosebire de prima instanță, Curtea apreciază că expresiile menționate mai sus tin de stilul jurnalistice, de natură caruică este exagerarea, cu intenția transferului opiniei publice într-un registru emoțional – ceea ce este specific activității gazetărești și legitim a se urmări, consecința fiind că utilizarea acestor expresii nu poate fi apreciată ca depășind limitele libertății de exprimare.

In ceea ce privește imputările concrete aduse prin articole reclamantei (acuzatia de a fi trimis în judecată o persoană nevinovată), se reține că aceasta se întemeiază pe o bază factuală, căta vreme în calitatea sa de prim-procuror reclamanta a confirmat un rechizitoriu prin care a fost trimisă în judecată o persoană ulterior achitată de instanță, după 13 luni de arest preventiv.

Este adevărat că, în mod greșit, parții, fie în calitate de autori, fie în calitate de editori, au pus eroarea trimiterii în judecată în responsabilitatea reclamantei, căta vreme instrumentarea dosarului și administrarea probelor în faza urmăririi penale nu intrau în atribuția reclamantei ca procuror șef și, totodată, că în mod greșit au considerat arestarea lui Nicolae Tigăreț ca fiind atribuția reclamantei, în condițiile în care instanța de judecată și nu procurorul dispune cu privire la starea de libertate, **dar eroarea de analiză nu dovedește, în sine, reaua-credință și intenția jurnaliștilor de a o denigra pe reclamanta**, putând fi la fel de bine rezultatul unei capacități discutabile a acestora de apreciere și înțelegere a normelor juridice ce reglementează desfășurarea procesului penal.

Simpla licențiere în științe juridice, la care apelanta-reclamanta face referire atunci când afirmă că reaua-credință în prezentarea atribuțiilor sale profesionale rezultă tocmai din faptul că jurnaliștii aveau cunoștințe de drept nu echivalează cu dobândirea de către parți, în mod automat și necesar, a aptitudinii de a discerne, mai mult decât la un nivel elementar, asupra modului în care sunt distribuite atribuțiile și responsabilitățile procurorului într-un proces penal.

Parții au respectat obligația de a se fi informat (au lecturat și prezentat hotărârea judecătorească), dificultățile de înțelegere a responsabilităților judiciare neechivalând automat cu reaua-credință.

In consecință, baza factuală existentă, precum și nedovedirea relei-credințe, înlătură răspunderea apelanților pentru cea mai mare parte a articolelor referitoare la așa-numitul 'caz Tigăreț'.

Cu toate acestea, unul dintre articolele editate de Lumea Justitiei depaseste intr-un mod de netagaduit limitele libertatii de exprimare, prin aceea ca i se imputa reclamantei o acuzatie concreta intemeiata pe continutul hotararii judecatoresti de achitare a lui Nicolae Tigaret, desi hotararea nu sustine aceasta acuzatie.

Acesta este articolul editat in august 2012, intitulat 'Vicepresedintele CSM, Oana Haineala, nu da explicatii pentru grava sa eroare judiciara – Haineala si procurorul Pavel Vasile au trimis in judecata un student, pentur omor, care a stat 13 luni in arest, dar a fost achiatat pentru ca nu era autorul crimei. Aflati abuzurile acuzarii retinute de judecatori in acest caz' (fila 54 vol. I dosarul tribunalului).

Se afirma, astfel, fara dubiu, existenta unor abuzuri ale acuzarii retinute de judecatori, abuzuri explicitate in cuprinsul primului paragraf din text, prin trimiterea la titlul dintr-un articol din iulie 2012 reluat integral, in care, dupa ce se afirma ca 'Oana Haineala si procurorul bacauan Pavel Vasile au pus in carca unui student un omor comis de altcineva', se adauga ca 'judecatorii au retinut presiunile procurorilor asupra martorilor'.

Practic, se afirma ca eroarea judiciara constand in acuzarea unui nevinovat pentru omor este rezultatul abuzurilor procurorului de caz si ale reclamantei prim-procuror, abuzuri constand in presiunile celor doi procurori asupra martorilor, afirmandu-se si ca acest aspect a fost retinut de instanta in hotararea judecatoreasca, prin expresiile 'Aflati abuzurile acuzarii, retinute de judecatori in acest caz!' si 'judecatorii au retinut presiunile procurorilor asupra martorilor.

Acuzatia este falsa, neputandu-se vorbi de buna-credinta in prezentarea informatiilor, intrucat sentinta penala face referire la martorul care, in fata instantei, nu si-a mentinut declaratiile date in urmarirea penala, oferind o perspectiva diferita asupra cauzei, inasa prezentat in articolele de presa in mod deformat, prin referirea la presiunea exercitata de procurori (deci inclusiv de reclamanta) asupra martorilor, aspect ce, contrar afirmatiilor din articol, nu a fost constatat in hotararea mentionata, din ale carei considerente rezultand ca: 'In fata instantei martorul nu a mentinut declaratiile de la urmarirea penala, aratand ca a fost insultat de procuror si amenintat'. Or, justificarea martorului cu privire la modificarea continutului declaratiei, consemnata intocmai de instanta, nu echivaleaza nici cu faptul ca instanta insasi ar fi constatat existenta acestor presiuni (doar a reprodus declaratia martorului) si nici cu retinerea adevarului celor afirmate de martor, valoarea probatorie a acestei declaratii fiind apreciata si in raport de alte probe, din ansamblul carora a rezultat nesiguranta in privinta vinovatiei inculpatului, dandu-se eficienta principiului 'dubiul profita celui acuzat'.

De altfel, reclamanta, in calitate de prim-procuror al parchetului de pe langa tribunal, nici nu avea atributii in audierea martorilor si nu rezulta de undeva ca ar fi participat la aceste audieri; nici macar martorul nu face referire la vreun abuz al reclamantei (prim-procuror), ci doar la procurorul de caz.

Se retine, astfel, ca este depasit cadrul judecatilor de valoare, fiind aduse reprosurii precise, exprimate in afara oricarei indoieli, din modul de redactare a articolului rezultand prezentarea deformata a realitatii, astfel ca nu se poate vorbi in speta de prezentarea critica a raspunderii morale si profesionale a reclamantei, ci de intentia de compromitere a acesteia, afirmarea fara dubii a abuzului acesteia in modul de exercitare a atributiilor profesionale fiind contrara bunei-credinte ce sta la baza informarii publicului.

La nivel principial, in practica CEDO (Lingens vs. Austria) s-a statuat ca atunci cand jurnalistul nu poate dovedi intru totul exactitatea informatiilor facute, este necesara analiza atitudinii subiective a acestuia cu privire la adevarul afirmatiilor sale si scopul demersului jurnalistic, respectiv a bunei sale credinte. **Prezentand in mod partinitor informatiile ce tin de cazul prezentat, prin imputarea exercitarii abuzive a functiei, ce contureaza un mesaj de acuzare direct, paratii au depasit limitele criticii admisibile, astfel ca nu se incadreaza in sfera de protectie a art. 10 din Conventie.**

Posibilitatea oferita de publicatie reclamantei de a utiliza dreptul la replica nu are drept consecinta inlaturarea sau atenuarea caracterului prejudiciabil al articolului prin care se afirma exercitarea abuziva a profesiei: "

[*Cititi aici decizia nr. 319/A/17.06.2015 pronuntata de Curtea de Apel Bucuresti - Sectia a IV-a civila, in dosarul nr. 8983/3/2013](#)

[*Cititi aici decizia Curtii de Apel Bacau, care consfinteste achitarea pe litera c\) si indica presiunile asupra martorilor](#)

[*Cititi aici plangerea penala a victimei celor doi procurori depusa in luna mai 2012 la Parchetul General](#)